

Зуб мудрості

Дмитро Головка

Увечері, коли Валько чистив зуби, щось дзенькнуло. Він придивився: на дні умивальника лежить якась сизенька кісточка. Ой, та це ж зуб! Хлопчик хотів було заплакати, але йому ніщо не боліло, глянув у дзеркало — крові немає. Валько поклав щіточку, взяв з умивальника зубик і пішов на кухню до мами.

— Глянь, випав.— І Валько показав білий разочок передніх зубів: одного не вистачало. Язиком відшукав щілину.— Ось звідки. Він уже давно хитався.

Мама взяла сизу кісточку, роздивилася.

— Не сумуй,— підбадьорила.— Це молочний. На його місці інший виросте. А щоб він був міцний та гожий, цей треба викинути за вікно й сказати: "Мишко, мишко, на тобі старий зуб, а мені дай новий!"

— А де мишка візьме його?

— Знайде,— усміхнулася мама.

Та хлопцеві не хотілося розлучатися з цим зубком.

— Ні, я не віддам мишці. Хай буде в мене,— і загорнув у клаптик білої матерії.

Увесь вечір він не випускав із рук згортка, щоб не побачив старший брат Сергійко. А коли лягав спати, поклав собі під подушку.

І ось наснилося хлопцеві, ніби де не візьмись пристрибала сіренька мишка. Вона вхопила тоненькими лапками білий згорточок і чкурнула до нірки. Валькові це не сподобалось, і він гукнув: "Ти цей забираєш, а де ж новий?" Мишка оглянулася й помахала хвостиком: "Який швидкий! Почекати треба". Та й зникла.

"Не хочу я чекати. Всі називатимуть мене беззубим дідусем. Не хочу. Якщо не даєш нового, то поверни хоч цей..."

Вранці, прокинувшись, Валько одразу рукою — під подушку. Є! Про сон він нікому не розказав. А в садку розгорнув перед друзями біленький згорток. Всі стали роздивлятися зуба, питали, чи не боліло.

— Нітрішечки!

Вітя Терещук з доброго дива став хіхикати й застрибав навкруги:

— У Валика випав зуб, Випав зуб.

Як він їсти буде суп, їсти суп?

Валько не любив супу, тому образився. Ідучи до своєї шафочки, він зневажливо кинув Вітькові:

— Ой, налякав! — і спідлоба подивився на товариша.— Почекай, і в тебе випадуть молочні зуби.

— А звідки ти знаєш, що у тебе випав молочний? — узявся у боки хлопець.— Звідки? А може, то зуб мудрості?

— Хіба зуб мудрості випадає? — заступився хтось із дівчаток за Валька.

— Ще й як випадає.

Вітин батько був лікарем-стоматологом, тому на зубах хлопець, мабуть-таки, знався.

Валькові стало прикро й боязко: невже трапилося лихо? Він переклав до кишені штанців білий згорток, підійшов до хлопця й стримано спитав:

— А коли випадає зуб мудрості, тоді що?

— Тоді — тю-тю,— сказав Вітя й покрутив пальцем у себе біля скроні.

— Сам ти тю-тю,— вже й зовсім образився Валько і намацав у кишені згорток. Тепер він для нього став ще дорожчим.

І хлопець більше про це ні з ким не говорив. А коли тьотя Даша подала на столи сніданок, він не відсунув, як раніше, тарілку з супом, а виїв до дна. На зло Терещукові, котрий хитро позирав із-за стола.

Повертаючись увечері додому, Валько обережно запитав у мами:

— Може, це в мене випав зуб мудрості?

— Ні,— відповіла мама,— начебто звичайний.

Отже, Вітько сказав неправду. І хлопець зовсім заспокоївся.

Того вечора довго гуляв на подвір'ї: гойдався на гойдалці, тулявся м'ячем. Потім, повернувшись до кімнати, захотів погратися іграшками. Серед них він не побачив коробки з олов'яними солдатиками. Заглянув під диван, порився у батьковому столі, перевернув усе догори дном у шухлядах серванта — нема. Хто забрав її?

Мабуть, Сергій.

Але мама заперечила:

— Вигадуєш, Сергій уже парубок — у шахову секцію ходить, а солдатиками грався б.

— А хто ж забрав?

— Хто, хто,— навсправжки розгнівалася мама.— Пригадав би краще, де ти був із ними.

— Ніде я з ними не був! Це Сергій...

— Е, сину,— сказала мама й жалісливо додала: — Горенько наше. Таки, мабуть, у тебе випав зуб мудрості...

Валько відразу притих й закліпав повіками. А мама відвернулася від нього й почала мити посуд. Хлопцеві стало і прикро, і соромно: він тут же згадав, що учора ввечері солдатиків він дав погратися своїй сусідці. От забудько!..

Ні, відтепер він так не думатиме про старшого брата та й взагалі все робитиме мудро...

Якось уранці у щілинці Валько намацав язиком горбик. А в садку, коли пив каву, почув, як ложечкою цокнувся об щось тверде. Хлопець несміливо заглянув у дзеркало, що висіло на стіні. Сумнівів не було — виростав новий зуб.

Валько підійшов до Віті Терещука:

— Ага, у мене вже виростає новий зуб. А ти казав — тю-тю.— І язиком намацав щілинку, де виднівся білий горбик.— Бачиш?

— Бачу... Ну, цей виросте справжнім зубом мудрості.

— І виросте! — сказав Валько та й пішов гратися на подвір'я.